

Сашко я последва. Той я дръпна пак лекичко за дрехата и рече:

— Лелйо, дай ми ангелчето!

Сашко впи очи в домакинята.

— Ще ти го дам, ще ти го дам, — каза тя. — Но колко си глупавичък! Защо не почакаш до нова година? Тогава се раздават нещата от елхата.

Домакинята сне ангелчето и го подаде на Сашка. Той го пое предпазливо. То сякаш не стоеше в ръцете му, а хвъркаше из въздуха.

— А-ах! — въздъхна Сашко и две малки сълзи блъснаха в очите му.

— А-ах! — още по-дълбоко въздъхна той и допря ангелчето до гърдите си.

— Аз ще си ида, — каза Сашко. — Ще ида при татка и мама.

Той си направи път между децата и излезе из стаята.

II.

Майката спеше, уморена от работа през деня. В малката стаичка гореше опушена лампичка. Сашко и болния му баща разглеждаха ангелчето.

— Хубаво е, нали? — шепнишком питаше Сашко. Той държеше ангелчето надалеко и не позволяваше на баща си да го пипа.

— Да, много е хубаво! — шепнеше бащата, вгледан в играчката. — Погледни, то сякаш ще хвъркне.

— Зная, зная! — отвърна Сашко. — Крилцата му виж! Тст, не бутай! Така може да го счупиш.

Бащата отдръпна ръка.

На стената се очертах сениците на две наведени глави. Бащата и Сашко гледаха втренчено ангелчето. Стори им се, че то ставаше все по-голямо и по-светло. Опушените стени, мръсната маса, разхвърлените дрехи — всичко наоколо изглеждаше ново и хубаво, сякаш ангелчето бе слязло от небето и бе донесло радост и светлина в бедната стаичка.

Отдавна бе време да се спи. Но трябваше да настанят по-рано ангелчето. Не биваше да го оставят на земята. Сашко го върза с конец и го окачи на печката. После нахвърля бързо дрипите, върху които спеше, и